

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

X. Quis sit legitimus huius Sacramenti minister.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

seuerantes : & olim in Ecclesia Sacramentum hoc sub sola specie panis ad communionem infirmorum asseruatum, ipsisque infirmis ministratum fuisse constat ex Concilio Nicæno can. 12. & 14. & ex Eusebio lib. 6. Hist. Eccl. cap. 35. & etiam ex S. Greg. Nazian. in orat. de Gorgonia sorore: ex quibus constat quantum à veritate alienum sit, quod hæretici dicunt, vnumquemque fidelium præcepto diuino ad communionem sub vtraque specie sumendam obligari.

SECTIO X.

Quis sit legitimus huius Sacramenti minister.

QVÆSTIO proposita dupliciter intelligi potest: primo, quis hoc Sacramentum conficere; secundo, quis illud legitime dispensare & administrare possit. Pro illius in vtroque sensu resolutione.

Dicendum est solum nouæ legis sacerdotem ritè ordinatum esse proprium & legitimum Eucharistiæ conficiendæ ministrum. Hæc veritas, quæ de fide est, constat tum ex his Christi Domini verbis S. Matth. 26. & S. Luc. 22. *hoc facite, &c.* quibus, solis Apostolis, eorumque in sacerdotio successoribus hanc Eucharistiæ conficiendæ potestatem concessit; quo sensu verba illa intelligenda esse docet S. Thom. q. 82 a. 1. & constat ex Concilio Lateran. sub Innocentio 3. cap. *Firmiter*, in quo statuitur *neminem nisi sacerdotem ritè secundum clauas Ecclesiæ ordinatum, Sacramentum hoc posse conficere*: quod etiam expressè definitum est in Conc. Trid. sess. 2. cap. 1. Huic quoque veritati subscriperunt SS. Patres, vt S. Chrysostomus passim in libris de sacerdotio, præsertimque lib. 3. cap. 3. & S. Hieron. dialogo cont. Luciferianos post medium,

vbi

ubi contendit Hilarium quemdam Schismaticum potuisse Eucharistiam conficere, eò quòd fuisset tamen in Diaconum ordinatus.

Dicendum 2. solum sacerdotem esse ordinarium dispensationis & administrationis hujus Sacramenti. Ita S. Thom. q. 82. a. 3. & constat ex cap. *Per de consecr. dist. 2.* in quo reprehenduntur sacerdotes, laicis Eucharistiam dabant ad infirmos deferendam in Concilio Trid. sess. 13. cap. 8. dicitur, *hunc semper in ecclesia morem fuisse, ut laici à sacerdotibus communionem acciperent.*

Diximus (ordinarium) primis enim Ecclesie temporibus ob penuriam sacerdotum, extraordinarie hanc charistiam dispensationem Diaconis commissam constat ex S. Iustino. Apolog. 2. in fine & ex S. Ambrosio. 1. offic. cap. 41. quod tamen tempore consequentium casum necessitatis redactum fuit, ut declarat Concilio Carthag. 4. can. 38. ac demum prorsus in Levit.

Quamquam Suarez disp. 72. sect. 1. & alii Doctores ibidem citat, existiment etiam nunc in casu necessitatis (ut si infirmus in mortis articulo postulare viaticum adesset sacerdos) posse Diaconum illi administrare, similiter docet Solet. lib. 2. cap. 28. Imò idem Suarez, lentia, Koninch, & alii apud Bonacinam disp. 4. quæ punct. 1. asserunt in extremæ necessitatis casu, ut in articulo mortis, si nullus adsit sacerdos aut Diaconus licet posse Eucharistiam per se ipsum sumere aut alteri sumendam præbere; quòd tamen intelligendum est de quovis scandalo: quamvis autem Bonacina hanc sententiam minus probabilem existimet, aliis tamen non probanda videtur; cum olim id usitatum fuerit ut constat ex Eusebio lib. 6. cap. 36. & nuper etiam in Mariæ Regina factum laudetur.

Dicendum 3. nullum sacerdotem posse licite alteri charistiam administrare, nisi sit ejus proprius pastor, ex proprii pastoris id est summi Pontificis, Episcopi

vel Parochi commissione seu licentia expressa vel rationaliter præsumpta id faciat. Ita Suarez suprâ sect. 2. Vasquez. disp. 219. cap. 2. Laymannus lib. 5. tract. 4. cap. 7. de Euch. qui hanc affert rationem; quod dispensatio Sacramentorum; ac præsertim hujus; quo fideles spiritualiter pascuntur, sit proprium munus pastoris, quod proinde nemo alius sine illius commissione usurpare debet.

SECTIO XI.

De sanctissimo Missæ sacrificio.

PARAGRAPHUS I.

Utrum in Missa verum & propriè dictum sacrificium offeratur.

MISSÆ nomen plurimi ab hebraïca voce, quæ oblationem spontaneam significat, derivare contendunt: alii tamen probabilius (ut Bellarmino videtur lib. 1. de Miss. cap. 1.) dictionem esse latinam existimant à mittendo derivatam; quia per illam obligationes & preces ad Deum mittuntur; vel quia in illius. sine Diaconi vel sacerdotis voce fit missio seu dimissio populi: Patres siquidè Græci nusquam nomen Missæ sed *λειτουργία* usurpasse reperiuntur; quos tamen alias voces Hebraïcas, ut *Pascha, Sabbatum, Alleluja &c.* passim retinuisse videmus.

Quidquid sit de illius nominis derivatione, certum est illud, in Ecclesia antiquissimum & usitatissimum fuisse, ut satis demonstrat eius frequens mentio tum in Conciliis antiquis, tum apud SS. Patres, quos fusè refert Bellarminus loco proximè citato. Et eo nomine, secundum communissimam ac usitatissimam illius acceptionem, significatur actio illa religiosa divinitus instituta, per quam Christi Domini corpus, & sanguis cum sacris quibusdam